

Az én asztalom - Az új Déryné

2009 október 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem tudok másként írni egy étteremről (és mint tárcatéma, nem is érdekel), csak ha a környezetébe, mili?jébe, múltjába ágyazom, és (ha vannak), felidézem emlékeimet is. A bélszín min?sége nekem csak így jelent a nyilvánosság számára megírandó kulináris eseményt...

Egy étel íze bizonyos helyeken és pillanatokban több, mint egy étel íze: múlt van mögötte. Emléktulást idéz el?, mint Proustnál az a bizonyos sütemény, melyb?l „Az elt?nt id? nyomában” regényfolyama született.

Ha ezt hallom: Déryné - mindenekel?tt Tolnay Klári jut eszembe, a szép, romantikus film 1950-b?l. Én akkor, osztályidegenként kirúgatva az egyetemr?l, még a régi, kés?bb felrobbantott Nemzeti Színházban voltam munkakönyves némaszerepl?, Bajor Gizi, T?kés Anna, Somlay Artúr, Gózon Gyula, Básti Lajos, Maklár Zoltán, és más színészóriások árnyékában. Néha elhívtak filmforgatásokra. Így lettem az egyik jurátus Tolnay Klári mellett, aki Déryné alakította. Kés?bb mély barátságba keveredtünk, haláláig. Játszott is színdarabjaimban.

Ám jönnek szép libasorban még régebbi emlékek is, miközben 2008-ban ülök az újjászületett Dérynében a Krisztina-templommal szemben. Úgyhogy maradjunk máris a templomnál. Gyerekkorom els? hét évében a Vérmez? sarkán laktunk. A Vérmez? a harmincas években valóban hatalmas mez? volt a város közepén, pontosabban lovaspálya. Apám is ott lovagolt. (Nem épp róla, de ezekr?l az úrlovasokról szolt a plebejus, kés?bb nyilas költ?, Erdélyi József elhíresült verse, a Lovaspóló a Vérmez?n.) Az ostrom után parkosították az egészet, úgysem volt, aki lovagoljon a Vérmez?n. Egy szó, mint száz: itteni gyerekkoromból élénken emlékszem, milyen óriási szenzáció volt, amikor a Krisztina-körút rendezésekor kiderült, útban van a templom, úgyhogy szépen körülf?részelték és hátrébb tolták. Nagy bravúrnak számított.

A templommal szemben ott volt a régi dinasztia vezetője Augustus cukrászda. A legjobbak egyike, a Gerbeaud, a Hauer, a Ruszwurm kategóriájában. Amikor a gyereksétáltatás nem a Várban zajlott (imádtam az ?rségváltás ceremóniáját), akkor a Tabán vagy a Horváth-kert volt a leveg?ztetés színtere (a harmincas években itt még volt friss leveg?). A Horváth-kertben mindig megcsodáltam Déryné, minden magyar színész? legendás ?sének kicsit édeskésen érzelmes, de szép szobrát. És hazafelé gyakran betértünk Augustus illatos édességbirodalmába.

Aztán volt egy világháború, nyilas rémuralom, ostrom, romba d?lt Budapest, egy kis átmeneti demokrácia, majd 1948-ban, Rákosi Mátyás puccsa után újabb rémuralom, és a nagy államosítás. Ennek nem csak a csepeli Weiss

Manfréd-óriás, hanem az olyan családi kisvállalkozások is áldozatul estek, mint az Auguszt-família cukrászata. És lett belőle állami Déryné-presszó, nyilván a szomszédos szobor ihletésére. Az évtizedek folyamán egyre szomorúbb, lerobbant, szoc-kopottas lokalitás.

Most újjászületett. Nyilván lett gazdája, és ez ma Budapest egyik legdivatosabb étterme. Valóban pompás hely, kibővítve, remek új terekkel, pincetraktussal, klubfoteles szivarozóval, barátságos könyvszekrényvel; a könyvek leemelhetők és olvashatók. És végre egy régimódi taposó (régén így hívták a bárzongoristát), erőt nélkül kényeztet régi számokkal, finoman ódon krisztinavárosi hangulatban. Egyébként nem ódon semmi, csak jó és otthonos. Külön gratuláció jár a világitásért.

A konyha flancmentes, megbízható, és nem drága. (Van is forgalom!) Ettünk egy kiváló tárkonyos bárányragu levest, a tárkony derekasan dominált, helyesen, ezt az egyik legnagyobb fűszert nem szabad pasztellé sápasztani. Jó volt az avokádós rákkoktél, bár az összetevőket nem harmonizálták igazán, minden külön élt. A vargányás rizottó scampival jó volt, de javaslatom szerint a scampit nem szabad ilyen fűstösre pirítani, mert elveszti jellegét. A pácolt libacomb fantasztikusan ropogós (ritkaság honunkban), és pompás hozzá a megint csak kivételesen odapirított káposztás cvekedli. Majd Déryné-krémes: igazi, sokrétegű, nagymamás házi sütemény. Ennek ellenére hazafelé menet kerültünk egyet a Fény utca felé, és betértünk az ott működő Auguszt cukrászdába, ahol változatlanul pompás a kínálat. Emelt fejjel vészelték át a történelmi viharokat. Én is így tettem.

Görgey Gábor, fn.hu

Ajánló